

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்
நினைவுப் பேருரை - 2024
(யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது துணைவேந்தர்)

“தென்னிந்தியா - யாழ்ப்பாணம்:
கல்வி, கலாசார ஊடாட்டம்”

பேருரை வழங்குபவர்:
பேராயர் கலாநிதி. எஸ். ஜெபநேசன்,
மேனாள் பேராயர்,
தென்னிந்தியத் திருச்சபை.

நிகழ்விடம்:
கைலாசபதி கலையரங்கம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
29.08.2024.

250/2

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்

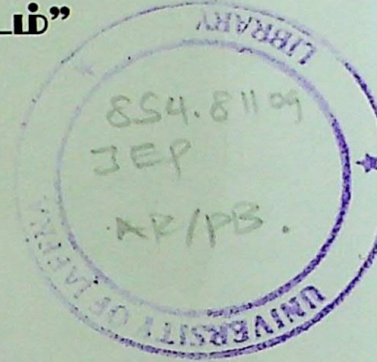
நினைவுப் பேருரை - 2024

(யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது துணைவேந்தர்)

தலைப்பு:

தென்னிந்தியா - யாழ்ப்பாணம்:

கல்வி, கலாசார ஊடாட்டம்”

பேருரை வழங்குபவர்:

பேராயர் கலாநிதி. எஸ். ஜெபநேசன்,

மேனாள் பேராயர்,

தென்னிந்தியத் திருச்சபை.

P14182

P 14182

29.08.2024

பேராசிரியர் எஸ். வித்தியானந்தன்

துணைவேந்தரின் வாழ்த்துச் செய்தி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இன்று பொன்விழா ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கிறது. 1974 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வளாகமாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப் பல்கலைக்கழகம் 1979 இல் தனித்தவொரு பல்கலைக்கழகமாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வேளையில் இப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது துணை வேந்தராக பேராசிரியர் சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தன் நியமிக்கப் பட்டார். மூன்று தடவைகள் தொடர்ச்சியாக இப்பல்கலைக்கழகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்து ஒரு தூர நோக்குடன் இப் பல்கலைக் கழகத்தை வழிநடத்தியவர் அமரர் சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தன். இப்பெருந்தகையின் நினைவாக ஆண்டுதோறும் நிகழுகின்ற நினைவுப் பேருரைக்குத் தலைமைத்துவம் வழங்குகின்ற வாய்ப்பைப் பெரும் பேறாக நான் கருதிக் கொள்கின்றேன்.

பேராசிரியர், சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தன் 1924 இல் யாழ்ப்பாணம் தெல்லிப்பழையில் உள்ள வீமன்காமம் எனும் கிராமத்தில் பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வியை வீமன்காமத்திலும் இடைநிலைக் கல்வியைத் தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியிலும் உயர் கல்வியை முறையே யாழ்ப்பாணப் பரியோவான் கல்லூரி, யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் கற்று 1941 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராதனை வளாகத்துக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டார். அங்கு தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களான சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை முதலானோரிடம் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று கலைமாணிப் பட்டத்தை முதல் வகுப்பு சித்தியுடன் பெற்றுக்கொண்டார். தொடர்ந்து 1946 இல் மேற்படி பேராசிரியர்களுடைய வழிநடத்தலில் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பேராசிரியர், அதே ஆண்டில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பேராதனை வளாகத்தில் துணை விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார். அதனைத் தொடர்ந்து இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் ஜே. ஆர். மார் (J.R. Marr) என்பவரின் வழிகாட்டலில் பத்துப்பாட்டு நூல்கள் தொடர்பான

ஆய்வொன்றுக்காக கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். இதன் பின்னர் 1970 ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் வழி வருகின்ற நிறுவன வழியான தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியத்தின் மாணவர்களே இலங்கையிலும் பிறநாடுகளிலும் பேராசிரியர்களாகவும், விரிவுரையாளர்களாகவும் சிறப்பாகப் பணிபுரிந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக, துணைவேந்தராகப் பதவி வகித்த காலப் பகுதியில் சமதையாக தமிழ் ஆராய்ச்சி மற்றும் தமிழர்களின் பாரம்பரியக் கலைகளின் மீட்டுருவாக்கம் தொடர்பில் கண்ணும் கருத்துமாகச் செயற்பட்டு வந்தார். இதன் பின்புலத்தில் இலங்கைக் கலைக்கழகத்தின் தலைவராகவும் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையின் தலைவராகவும் பணியாற்றித் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளை திறம்பட நடத்தினார். மேலும் மன்னார், மட்டக்களப்பு நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தொகுப்பு மற்றும் பதிப்பு முயற்சிகளிலும் நாட்டுக்கூத்து மீட்டுருவாக்க முயற்சிகளிலும் ஈடுபாட்டுடன் உழைத்து வந்தார். 1977 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகத்தில் முதலாவது தலைவரான பேராசிரியர் க. கைலாசபதியைத் தொடர்ந்து 1977 இல் இவ்வளாகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்ற பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் 1979 இல் யாழ்ப்பாணவளாகம் பல்கலைக்கழகமாகத் தரமுயர்த்தப்பட்ட போது அதன் முதலாவது துணைவேந்தர் பதவியை அலங்கரிக்கும் பேறு பெற்றார். பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக இப்பல்கலைக்கழகத்தை வழி நடத்திய பெருமைக்குரியவர்.

இப்பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவ பீடம் இவருடைய காலத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. விவசாய பீடம், பொறியியல் பீடம் ஆகியவற்றைத் தாபிப்பதற்கான ஆரம்ப முயற்சிகளும் இவர் காலத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன. பொன்விழா ஆண்டில் 12 பீடங்களுடன் இந்தப் பல்கலைக்கழகம் விழுதெறிந்து கிளை பரப்பி நிற்கின்றது. இப்பல்கலைக்கழக நூலகம் 'பேராசிரியர் சுப்பிரமணியம்

வித்தியானந்தன் நூலகம்' என்ற பெயரில் காட்சி தந்து அன்னாருக்கு என்றென்றும் பெருமை தேடித் தந்த வண்ணமுள்ளது. பேராசிரியர் பெயரிலும் அவரது மனையாட்டி பெயரிலும் பட்டமளிப்பு விழாவில் ஆண்டுதோறும் பரிசில்களும், புலமைப் பரிசில்களும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இச்செயற்பாடுகளின் பிறிதொரு நீட்சியாக ஆண்டுதோறும் இந்த நினைவுப் பேருரையும் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

இப் பின்புலத்தில் பொன்விழா ஆண்டின் நினைவுப் பேருரையினை பேராசிரியர் சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தனின் அன்புக்குரிய மாணவனான பேராயர் கலாநிதி சு. ஜெபநேசன் அவர்கள் நிகழ்த்தவுள்ளார். பேராயர் தனது பள்ளிப் படிப்பை யாழ் சாவக்கச்சேரி டி.ஹி.பேர்க் கல்லூரியிலும், வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் பெற்று பல்கலைக்கழகக் கல்வியை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராதனை வளாகத்தில் பெற்றுக் கொண்டார். தொடர்ந்து மெய்யியல், ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய புலங்களில் முதுகலைமாணிப் பட்டங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட பேராயர், 1987 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தின் புலமையூற்றுக்களில் ஒன்றாக அறியப்படுகின்ற வட்டுக்கோட்டை செமினரி பற்றி ஆராய்ந்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். தனது கற்பித்தல் பணியைக் கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் தொடங்கிய பேராயர் பின்னாளில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும், துணை அதிபராகவும், அதிபராகவும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ், மொழிபெயர்ப்பு, கிறிஸ்தவ நாகரிகம் ஆகிய துறைகளின் வருகை தரு விரிவுரையாளராகவும் பணிபுரிந்து வருகின்றார்.

தனது நீண்ட காலக் கற்பித்தல் மற்றும் ஆராய்ச்சிப் பின்புலத்தில் கணிசமான ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், ஆய்வு நூல்களையும், மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் வெளியிட்டுத் தமிழ் அன்னைக்குப் பேராயர் பெருமை சேர்த்துள்ளார். பேராயருடைய புலமைத்துவத்தைக் கௌரவித்து இலங்கை அரசாங்கம் "சாகித்திய இரத்னா" என்ற பட்டத்தை வழங்கிக்

கௌரவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. பேராசிரியருடைய அன்புக்குரிய மாணவர்களில் ஒருவர் என்ற வகையில் 'தென்னிந்திய - யாழ்ப்பாணம் : கல்வி, கலாசார ஊடாட்டம்' என்ற தலைப்பில் இந்த நினைவுப் பேருரையை பேராயர் வழங்குவது எமக்கெல்லாம் பெரும் மன நிறைவைத் தருகின்ற செய்தியாகும். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர் என்ற வகையில் அவரை வாழ்த்தி வணங்கி வரவேற்று எனது நன்றியையும் அவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

பேராசிரியர் சிவக்கொழுந்து சிற்சற்குணராசா,
துணைவேந்தர்,
கணிதப் பேராசிரியர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

துணைவேந்தர் சு.வித்தியானந்தன் நினைவுப்பேருரை
அதி.வண.கலாநிதி.எஸ். சாகித்ய ரத்னா ஜெயநேசன்

முன்னுரை:-

பேராசிரியர். சு. வித்தியானந்தன் 1924ம் ஆண்டு மே 8ஆம் திகதி தெல்லிப்பழையைச் சேர்ந்த வீமன்காமம் கிராமத்திலே பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வியை தந்தை சுப்பிரமணியம் நிர்வகித்த வீமன்காமம் தமிழ்ப் பாடசாலையிலே ஆரம்பித்து யூனியன் கல்லூரிலே தொடர்ந்தார். பல்கலைக்கழகம் போவதற்கு முன்பு உயர்கல்வியை யாழ் பரியோவான் கல்லூரியிலும், யாழ் இந்துக் கல்லூரியிலும் பெற்றார். 1941ஆம் ஆண்டு கொழும்பு பல்கலைக்கழக மாணவனாகத் தேர்ச்சி பெற்றார். தன்னுடைய கலைமாணிப் பட்டத்திற்குத் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகவும் வரலாற்றைத் துணைப்பாடமாகவும் தேர்ந்து கொண்டார்.

1946ஆம் ஆண்டு முதுகலைமாணிப் (MA) பட்டம் பெற்ற வித்தியானந்தன் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறையிலே உதவி விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார். கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்காக 1948ஆம் ஆண்டு கப்பல் மூலம் இலண்டன் சென்றார். இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் கீழைத்தேயக் கல்விக் கல்லூரியிலே (School of Oriented studies) 'பத்துப்பாட்டு, வரலாற்று சமூக மொழியியல் நோக்கு' என்னும் விடயம் பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்டார். இந்த ஆய்வுரையே பின்னர் 'தமிழர் சால்பு' என்னும் நூலாக வெளி வந்தது.

இலங்கை திரும்பிய பின்னர் பேராதனையில் உள்ள பல்கலைக் கழகத்தில் படிப்படியாக உயர்வுபெற்று 1971இல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றார். 1977ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தலைவரானார். இரண்டு வருடங்களுக்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தரானார்.

நான் 1959ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்றேன். வெள்ளிக்கிழமைகளில் தமிழ் இலக்கண வகுப்பு. அன்று தான் முதன் முதலாகப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனை சந்தித்தேன். பொதுவாக

இலக்கண வகுப்புக்கள் சுவாரஷ்யமற்றவையாக இருக்கும். இலக்கண ஆசிரியர்களையோ விரிவுரையாளர்களையோ மாணவர்கள் அதிகம் விரும்புவதில்லை. சுவாரஷ்யமற்ற பாடத்தைக் கற்பிக்கும் சுவாரஷ்யமற்ற பேர்வழி என்று தான் அவர்களை மாணவர்கள் கருதுவார்கள்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் 1971ஆம் ஆண்டு பேராதனையில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது திரு.ஆ. சிவநேசச் செல்வன் மகாஜனாக் கல்லூரியிலே ஒரு பாராட்டு விழா நடாத்தினார் அந்த விழாவிலே நானும் பேசினேன்.

கூட்டம் முடிந்த பின்பு பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஜெபநேசனை பேச விட்டதனைப் போல ஓர் இஸ்லாமிய மதத்தை சேர்ந்தவரையும் பேச விட்டிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று கூறினார். இது அவருடைய சர்வ சமய சமரச நோக்கினை எடுத்துக்காட்டுவதாக இருந்தது.

நாடகக் கலைஞர், கூத்துக்காரர், அண்ணாவிமார் என்பவர்கள் இவருடைய இனிய நண்பர்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனைத் தமது கண்கண்ட தெய்வமாகக் கருதினார்கள். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே வருடந்தோறும் தமிழ்ச் சங்கத்தின் கலைவிழா நடைபெறும். அப்பொழுதெல்லாம் இலங்கையின் பல்வேறு இடங்களில் இருந்தும் அண்ணாவிமார் தமது குழுவினருடன் வருவார்கள். அவர்களை மிகுந்த அன்போடு உபசரித்து உணவளித்து நாடகங்களை அரங்கேற்றும் படி செய்து வழியனுப்பி வைப்பார்.

பேராசிரியர். சு. வித்தியானந்தன் துணிவும் ஆற்றலும் நிறைந்தவர். புறநானூற்றுப் பாடல்கள், பாரதிதாசன் பாடல்கள் என்பவற்றைக் கற்பிக்கும் பொழுது தமிழ் உணர்வு பீறிட்டுப் பாயும். பேராதனையில் எவருக்கும் அஞ்சாத தமிழ் மறவனாக உலாவி வந்தார். தமிழ்ப்பற்று, நகைச்சுவை முதலியவற்றை தமது வாழ்வினால் போதித்து காட்டியவர்.

நான் பேராதனையில் கற்ற காலத்தில் அவர் என் இலக்கண ஆசிரியர். நான் விஜேவர்த்தனா மண்டபத்தில் தங்கியிருந்தேன். அவர்

அவ் விடுதியின் காவலர் (Warden). அவர் பேராதனைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் போக்ஷகர். நான் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பத்திரிகை ஆசிரியர் எனவே பேராதனையில் நான் இருந்த காலத்தில் அவரை சந்திக்காத நாள் இல்லை என்றே குறிப்பிடலாம்.

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் நான் கலாநிதிப் பட்டத்தை பெறும் வரை எனக்கு உறுதுணையாக இருந்தார். 1989ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்திய பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை பின்வருமாறு அவருடைய சமயக் காழ்ப்பற்ற பரந்த நோக்கைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘அமெரிக்க மிஷன் கல்விப்பணி பற்றி முதுகலைமாணிப் பட்ட ஆய்வும் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வும் மேற்கொள்ள எஸ். ஜெபநேசன் அவர்களைத் தூண்டியது. வித்தியானந்தனுடைய நெறிப்படுத்தலிலே பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் இந்த ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட ஜெபநேசன் இன்று யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபராக விளங்குகிறார்’.

- நினைவுப் பேருரை பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் காட்டும் ஈழத்துத் தமிழர் சால்புக் கோலம் -

அந்தக் காலத்தில் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள் தம்மிடம் கற்கும் அழகிய மாணவர்களில் ஒருவரைத் திருமணம் செய்து கொள்வது வழக்கமாக இருந்தது. இப்பொழுதும் அப்படித்தான் நடைபெறுகிறது என்று எண்ணுகின்றேன். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் சதாசிவம், பேராசிரியர் தனஞ்செயராஜசிங்கம், பேராசிரியர் இந்திரபாலா, பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் எல்லோருமே இந்த முறையின் படியே தமது வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடிக்கொண்டார்கள். துணைவேந்தர் வித்தியானந்தனின் இல்லறம் பற்றி சிறிது குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

அவருடைய மனைவி கமலா சாவகச்சேரி டிபிபேர்க் கல்லூரியில் கற்றவர். என்னுடைய தாயார் அவருக்கு ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்தார்.

கமலாவின் தகப்பனார் திரு.A.V. நாகலிங்கம் டிறிபேர்க் கல்லூரியிலே மிக நீண்டகாலம் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். எனது தாயாருக்கும் தமிழ் ஆசிரியராக இருந்தார். அத்துடன் எனக்கும் என்னுடைய சகோதரங்களுக்கும் தமிழ் கற்பித்தவர். கமலா வித்தியானந்தன் அவர்கள் கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் நீண்ட காலமாக வரலாறு, புவியியல், தமிழ் போன்ற பாடங்களைக் கற்பித்தார்.

நானும் அதே பாடங்களை அக் கல்லூரியிலே கற்பித்தேன். பாடசாலை முடிந்தவுடன் அவருடைய கணவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தமது பெரிய மோட்டார்க் காரில் அவரை அழைத்துச் செல்ல வருவார். பின்னர் கணவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியேற்ற பொழுது அவரும் யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டார்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் பிற்கால வாழ்க்கை சற்று சங்கடமாக அமைந்தது என்பது உண்மையே. 1979ஆம் ஆண்டு நீண்ட நாட்களாகத் தொய்வு நோயினால் அவதிப்பட்ட அவருடைய மனைவி கமலா இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். அவருடைய மரணத்தின் பின் பேராசிரியர் எழுதி வெளியிட்ட இரங்கலுரை படிப்போரின் கண்களைக் குளமாக்குகின்றது. பல்கலைக்கழகத்தில் ஆயுதம் தாங்கிய கும்பல் ஒன்றினால் அவர் பெரும் அவதிப்பட்டார். துணைவேந்தர் பதவியை விட்டு நீங்கினார். 1988ஆம் ஆண்டு தமது 64வது வயதில் இவ்வுலக வாழ்வின் நீத்தார். இறுதி அஞ்சலிக் கூட்டம் தெல்லிப்பழையில் அவர் இல்லத்தில் நடைபெற்றது. அப்போது நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர். அஞ்சலிக் கூட்டத்தை நடாத்திக் கொண்டிருந்த பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி முதலாவதாக செல்வி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியைப் பேசும்படி அழைத்தார். அடுத்தபடியாக என்னைப் பேசும்படி அழைத்தார். மறைந்து போன தமிழ் மலையைப் பற்றி நான் பேசினேன். இவருடைய மறைவு என் வாழ்வில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தமிழ் இலக்கியத்திலும் தமிழ்ப் பண்பிலும் ஊறித்திழைத்து தனது சக பாடிகளையும் தம் மாணவர்களையும் சிரிக்க வைத்த பேராசிரியர் போய்விட்டார்.

‘புரந்தார்கண் நீர்மல்கச் சாகிற்பின் சாக்காடு
இரந்துகோள் தக்கது உடைத்து”

இன்று நான் துணைவேந்தர் வித்தியானந்தன் நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்துமாறு அழைக்கப்பட்டுள்ளேன்.

“தென்னிந்தியா- யாழ்ப்பாணம்: கல்வி, கலாசார ஊடாட்டம்” என்ற தலைப்பில் உரையாற்றலாம் என்று எண்ணினேன்.

The Cultural and Educational interactivity between South India and Jaffna.

முதலாவதாக சில வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை முன்வைக்க விரும்புகின்றேன்.

19ஆம் நூற்றாண்டுப் போக்குவரத்துப் பாதைகள் பற்றியும் ஈண்டு குறிப்பிட வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கும் கொழும்புக்கும் இடையிலான புகையிரதப் பாதை 1905ஆம் ஆண்டு தான் நிறுவப்பட்டது. அதற்கு முன்னர் மக்கள் காடுகளினூடாகவே கொழும்பைச் சென்றடைந்தனர். அப்படிச் சென்றடைய ஒரு மாத காலம் சென்றது. இதனால் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் தமது முக்கிய கருமங்களைக் கொழும்பிலன்றித் திருவனந்தபுரம், திண்டுக்கல், நாகர்கோவில், சென்னை, மதுரை, திருவண்ணாமலை முதலிய பட்டணங்களிலே தான் செய்து வந்தார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர் ஒருவர் இளைப்பாறிய போது மக்கள் அராலித்துறை மட்டும் சென்று அவருக்கு பிரியாவிடை நல்கினர். அவர் அங்கிருந்து ஊர்காவற்த்துறை ஊடாகச் சென்னை சென்று தமது பயணத்தை தொடர்ந்திருக்க வேண்டும். 19ஆம் நூற்றாண்டு புரட்டஸ்தாந்து மிஷன்களின் காலம் எனப்படுகிறது. ஐரோப்பாவில் இருந்தும் அமெரிக்காவில் இருந்தும் பெருந்தொகையான புரட்டஸ்தாந்து மதத்தொண்டர்கள் ஆசிய நாடுகளுக்கும், ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கும் சென்று மதப்பிரசாரம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். தென்னிந்தியாவிலே அப்பொழுது பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியின் ஆதிக்கம் நிலவியது. அவர்கள் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த இடங்களிலே மதப்பிரசாரங்களை அனுமதிக்கவில்லை.

இதற்கு அவர்கள் கூறிய காரணம் மதப்பிரசாரத்தினால் மக்களுக்கு அதிருப்தி ஏற்படும் எனவே அவர்கள் எங்களுடைய நிர்வாகத்திற்கு எதிராக கிளர்ந்தெழுவார்கள் என்பதாகும்.

இலங்கையிலே அப்படியான ஒரு தடை இருக்கவில்லை. 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தேசாதிபதியாக இருந்த சேர். றொபட் பிறவுன்றிக் மதத்தொண்டர்களை வரவேற்று அவர்களை யாழ்ப்பாணத்திலே பணியாற்ற உந்துதல் அளித்தார். அமெரிக்க மிஷன்தொண்டர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைத் தெரிந்து கொண்டமைக்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது.

அமெரிக்கமிஷன் முன்னோடி சாமுவல் நியூவெல், 'இப்பொழுது நாம் இந்தியாவிற்கு பணியாற்ற அனுமதிக்கப்படவில்லை ஆனால் என்றோ ஒரு நாள் இந்தியாவில் பணியாற்ற அனுமதி கிடைக்கும், யாழ்ப்பாணம் அப்படி செய்வதற்கு ஒரு படிக்கல்லாக அமையும்" என்று கூறினார். இவருடைய தீர்க்கதரிசனத்தின் படியே 1833ஆம் ஆண்டு தென்னிந்தியா மதப்பிரசாரகர் மீது இருந்த தடையை நீக்கியது.

யாழ்ப்பாணத்திலே மதப்பிரசாரகர்கள் 1816ஆம் ஆண்டிலேயே வந்துவிட்டனர். தென்னிந்தியாவிலே இருந்த தடை நீக்கப்பட்டவுடன் இங்கிருந்த தொண்டர்கள் இந்தியாவிற்கு செல்லலாகினர்.

வட்டுக்கோட்டை செமினரியின் முதலாவது அதிபராக இருந்த டானியல் பூவர் மதுரைக்கும், உடுவில்லில் பணியாற்றிய மைறன் வின்ஸ்லோ சென்னைக்கும், பண்டத்தரிப்பில் பணியாற்றிய Dr.ஜோன்ஸ் கடர் அவர்கள் வேலூருக்கு அருகாமையில் இருந்த ராணிப்பேட்டைக்கும் பணியாற்ற சென்றுவிட்டார்கள்.

இதன் பின்னர் தென்னிந்தியாவுக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் இடையிலான ஊடாட்டம் வலுவடையத் தொடங்கிற்று. இவ்வாறு ஊடாட்டத்தை வலுப்படுத்திய தொண்டர்களில் பீற்றர் பெர்சிவல் முக்கியமானவர். இவர் அமெரிக்கமிஷனையன்றி மெதடிஸ்த

மிஷனையே சார்ந்தவர். 1803ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்திலே தோன்றிய பீற்றர் பெர்சிவல் 1882ஆம் ஆண்டு தென்னிந்தியாவிலே மறைந்தார்.

1826இல் யாழ்ப்பாணம் வந்த பீற்றர் பெர்சிவல் மதப்பிரசாரத்தை விட கல்வி வளர்ச்சியில் ஊக்கமாக ஈடுபட்டார்.

யாழ் மத்திய கல்லூரி, வேம்படி மகளிர் கல்லூரி, பருத்தித்துறை ஹூடலிக் கல்லூரி என்பவற்றுடன் பல ஆரம்பப் பாடசாலைகளையும் தோற்றுவித்தார். 1854ஆம் ஆண்டு அவர் தென்னிந்தியாவுக்கு பணியாற்ற சென்றார். இலங்கையை சேர்ந்த இரண்டு அறிஞர்களை தென்னிந்தியாவுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமைக்குரியவர்.

அதில் ஒருவர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை சென்னையில் இருக்கின்ற பொழுது அவர் “தினவர்த்தமானி” என்ற பத்திரிகையை 1855ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்தார். அதற்கு ஆசிரியராக வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் கற்று அரங்கேறிய சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையை நியமித்தார். இவரைத் தென்னிந்தியாவிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்ததைப் போலவே ஆறுமுகநாவலரையும் தென்னிந்தியாவிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த பெருமை பீற்றர் பெர்சிவலுக்கே உரியது. 1850ஆம் ஆண்டு பீற்றர் பெர்சிவல் ஆறுமுகநாவலருடைய உதவியோடு கிறிஸ்தவ வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்தார்.

தென்னிந்திய கிறிஸ்தவர்களும் மேனாட்டு மதத்தொண்டர்களும் யாழ்ப்பாண மொழிபெயர்ப்பை ஏற்கவில்லை. இதனால் பீற்றர் பெர்சிவல் அவர்கள் தமது மொழிபெயர்ப்புக்கு காப்புரை வழங்குமாறு நாவலரையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்னை சென்றார். தென்னிந்தியா அந்த மொழிபெயர்ப்பை ஏற்கமறுத்தாலும் நாவலரின் பெருமை தென்னிந்தியாவிலே இந்துக்கள் மத்தியில் பரவலாயிற்று. இவ்வாறான மதத்தொண்டர்களினாலே இந்த ஊடாட்டம் நன்கு பரவிய பொழுதும் நல்லறிஞர்கள் மூலமாகவும் தொடர்பு வலுப்பெற்றது.

இவ்வாறு தொடர்பை ஏற்படுத்தியவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் ஹென்ஸ்மன் குடும்பத்தினர். இவர்களின் பூர்வீகம் வேலணை. இப் பொழுது பல அறிஞர்களை தமது சமுதாயத்திற்கு வழங்கி வருவதனைப் போல 17ஆம் நூற்றாண்டிலும் வழங்கிக்கொண்டிருந்தார். வேலணையிலே தோன்றிய நாகநாதன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே ஹென்ஸ்மன் குடும்பத்தினர் ஆவர். அவருடைய மக்கள் இந்தியாவிலே கல்வித் துறையிலும் இலங்கையிலே அரசியல் துறையிலும் நன்கு பிரகாசித்தனர். ஒரு காலத்தில் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவராக இருந்தவர் Dr. E. M. V.நாகநாதன். இவர் சென்ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் படிக்கிற பொழுது விசுட்ர ஷென்ஸ்மன் என்றே அவரது சகபாடிகள் அழைத்தார்கள்.

இந்தியாவிலே கல்வித்துறையில் அருந்தொண்டாற்றிய ஜேம்ஸ் ஹென்ஸ்மன் கும்பகோணம் கல்லூரியின் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகவும் பின்னர் அதன் அதிபராகவும் விளங்கியவர். ஹென்ஸ்மன் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பதிவாளராக கடமை புரிந்தவர். கும்பகோணம் கல்லூரியிலே ஜேம்ஸ் ஹென்ஸ்மன் கற்பித்த பொழுது அவருடைய மாணவனாக இருந்தவர் மகாகனம் ஸ்ரீனிவாசசாஸ்திரி (Rt. Hon. Srinivasasasthri) ஆவார். ஒரு முறை, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் துணை அதிபராக இருந்த திரு. J. V. செல்லையாவை மகாகனம் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரி இந்தியாவிலே சந்தித்து தாம் யாழ்ப்பாணம் வர விரும்புவதாக கூறினார். ஏன் யாழ்ப்பாணம் வர விரும்புகிறீர்கள் எனக்கேட்ட பொழுது “எனது குருவாகிய ஜேம்ஸ் ஹென்ஸ்மனுக்கு எனது வணக்கத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும், யாழ்ப்பாணம் தூய தமிழ் பேசுகின்ற இடம் எனக் கேள்விப்பட்டேன் அதனால் அதனைப் பார்க்க வேண்டும்” என்று கூறினார்.

J.V.செல்லையா யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து ஸ்ரீனிவாசசாஸ்திரி கூறியதை ஜேம்ஸ் ஹென்ஸ்மனுக்கு எடுத்துரைத்தார். அப்போது ஜேம்ஸ் ஹென்ஸ்மன், ஸ்ரீனிவாசசாஸ்திரிக்கு என் மீது கோபம் இல்லைப் போலும் கும்பகோணம் கல்லூரியிலே ஓர் ஆங்கில விரிவுரையாளரை நியமிக்க வேண்டியிருந்தது. நான் அவரை விட்டுவிட்டு M.A பட்டம் பெற்ற ஒருவரை நியமித்தேன். ஸ்ரீனிவாசன் அதற்காக கோபம் கொள்ள வில்லைப் போலும்’ என்று கூறினார்.

யாழ்ப்பாணம் தூய தமிழ் பேசுகின்ற இடம் என்று தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் கருதினார்கள். சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்த பட்டினம் ராஜா அவர்களும் இதனையே கூறிச்சென்றார். ராஜாஜியின் கதைகளில் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கதைகளின் எண்ணம் இளையூறியிருப்பதனையும் காணலாம்.

இன்னோர் அறிஞர் தென்னிந்தியாவிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையில் தொடர்பை ஏற்படுத்தியவர், அவர் கிறிஸ்தவ மிஷன்களை சார்ந்திருக்காவிட்டாலும் இந்த ஊடாட்டத்தில் பெரும்பங்காற்றியவர், அவர் தான் நா. கதிரவேற்பிள்ளை.

தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.கல்யாணசுந்தரம் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமது ஆளுமையினாலும் புலமையினாலும் சிறந்த தலைவராக விளங்கியவர். 1883ஆம் ஆண்டு பிறந்த திரு. வி.க 1953ல் தமது வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார். திரு.வி.க அவர்களைப் பற்றி மு.வரதராஜன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார், தம் ஆசிரியர் திரு.வி.க கதிரவேற்பிள்ளையிடம் பேரன்பு கொண்டவர். 1907ஆம் ஆண்டில் ஆசிரியர் மறைந்த பின் வேறொருவரிடம் சென்று தமிழும் சைவ சித்தாந்தமும் கற்க மனமில்லாதவராய் வருந்தினார்.

தென்னிந்தியாவிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையிலான தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதில் அகராதிகள் முக்கியமான பங்கு வகிக்கின்றன. பிற தேச மதத் தொண்டர்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்த பின்னர், தமிழ்ச் சொற்களுக்கு அர்த்தம் காண்பதற்கு நிகண்டுகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டனர். ஆனால் நிகண்டுகள் அவர்களுக்கு வேண்டிய விளக்கங்களைக் கொடுக்காதபடியினால் அகராதிப் பணியில் அவர்கள் ஈடுபட்டனர்.

தென்னிந்தியாவில் அகராதிப் பணி ஏற்கனவே ஆரம்பமாகி விட்டது. ஜேர்மன் மதத்தொண்டர்கள், இத்தாலிய மதத்தொண்டர்கள் அகராதிகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டார்கள். இலங்கையில் பணியாற்றிய அமெரிக்க மிஷனரிமார் முதலில் இந்தியாவில் பிரசுரிக்கப்பட்ட

ரொட்லறின் அகராதிகளை வாங்கிப் பயன்படுத்தினர். இதன் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலே பணியாற்றிய அமெரிக்க மிஷன் தொண்டர்கள் அகராதிப் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். 1842இல் தமிழுக்கு தமிழிலேயே விளக்கம் கூறும் அகராதி (Monolingual dictionary) உருவாகியது. 1844 ஆம் ஆண்டு ஆங்கில சொற்களுக்கு தமிழில் விளக்கம் கூறும் அகராதி உருவாகியது.

தென்னிந்தியாவிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையில் அதிக கலாசார தொடர்புகளை ஏற்படுத்திய அகராதி 1852இல் வெளிவந்த மைறன் வின்ஸ்லோ அகராதியாகும். இது தமிழ்ச் சொற்களுக்கு ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் விளக்கம் கூறும் மிகச்சிறந்த படைப்பு. தென்னிந்தியப் புத்தகசாலைகளில் அதிகளவு விற்பனையாகும் தமிழ் அகராதி வின்ஸ்லோ அகராதி என்றே கருதப்படுகின்றது.

இது இன்று வரை தமிழ்ச் சொற்களுக்கு விளக்கமளிக்கும் அகராதி களில் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த அகராதியின் முன்னுரையில் Winslow மைறன் வின்ஸ்லோ பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

‘The Tamil has certainly been greatly enriched from the Sanscrit, and has borrowed from it some letters, rather however as a convenience than necessity. There is no reason for rejecting this aid, within proper bounds, By it the language has become copious as before it was precise, philosophical and energetic’ – **Miron Winslow ; - A comprehensive dictionary of high and low tamil 1862.**

இத் தமிழ் ஆங்கில அகராதியின் ஆரம்ப வேலைகள் யாழ்ப்பாணம் நல்லூரிலே ஜோசப் நைட் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பின்னர் இதன் பொறுப்பை உடுவிலில் பணியாற்றிய மைறன் வின்ஸ்லோ ஏற்றுக்கொண்டார். இவர் பின்னர் சென்னையில் பணியாற்ற சென்றமையினால் தமிழ் நாட்டு அறிஞர்களின் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டார். சென்னை அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சகத்தில் இது பதிப்பிக்கப்பட்டது.

தமிழ் நாட்டு அறிஞர்களாகிய இராமானுஜக் கவிராயர், விசாகப் பெருமாள் ஐயர், ஆதிமூலம் முதலியார், ஆபிரகாம் அல்லியர், பேராசிரியர் விஸ்வநாதபிள்ளை ஆகியோர் உதவி புரிந்ததாக வினஸ்லோ இந்த நூலின் முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாண அறிஞர்களில் பின்வருவோர் இந்த அகராதி ஆக்கத்திற்கு துணை புரிந்ததாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அவர்கள்:- ஜோசப் நைட், திரு. காபிரியேல் திசேரா, வண.பீற்றர் பெர்சிவல், வண.லீ.வை.ஸ்போல்டிங், வண.எஸ். ஹட்சின்ஸ் ஆகியோராவர். வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் கற்று அரங்கேறிய வைமன். கதிரவேற்பிள்ளை தமிழ்ப் பதங்களுக்குத் தமிழிலேயே விளக்கம் கொடுக்கும் அகராதியொன்றினை அமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்.

இந்த அகராதியில் ஒரு பகுதியை அவர் எழுதி முடித்து 1904ஆம் ஆண்டில் அச்சுவாகனமேற்றினார். இந்த அகராதி முழுவதையும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் எழுதி வெளியிட்டமையினால் இது “தமிழ்ச் சங்க அகராதி” என்று கூறப்படுகின்றது.

கல்வி நிலையங்களினால் ஏற்பட்ட ஊடாடல்

1816ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் காலடி எடுத்துவைத்த அமெரிக்க மதத்தொண்டர்கள் 1823ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டையில் தமது பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியை ஆரம்பித்தனர். இதுவே கிழக்கில் ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகங்களுக்கு சமமாகத் தோன்றிய கல்லூரியாகும். இந்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிக்கு “வட்டுக்கோட்டை செமினரி” என்று பெயரிட்டனர்.

இந்தப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி தென்னிந்தியாவிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையிலான ஊடாட்டங்களுக்கு முக்கியமான பங்களித்தது. இக் கல்லூரியில் கற்பதற்கு தரங்கம்பாடி, மதுரை, நாகர்கோவில் ஆகிய இடங்களிலிருந்து வட்டுக்கோட்டைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். வட்டுக்கோட்டை செமினரியின் 1846ஆம் ஆண்டு அறிக்கை, அந்த வருடம் ஐந்து மாணவர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து

கற்றதாக குறித்துள்ளது. Triennial Report of the Batticotta Seminary - 1846. உடுவில் மகளிர் கல்லூரி 1824ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது எனினும் அருளாந்தம் பொன்னம்மா என்ற மாணவி தான் 1828ஆம் ஆண்டு வரை அங்கு கற்றார் என்று உடுவில் மகளிர் கல்லூரி மாணவர்கள் பட்டியல் கூறுகின்றது. Catalogue of Pupils- Female Boarding School - 1839.

கண்டன நூல்கள்

19ஆம் நூற்றாண்டு தமிழ் உரைநடை நன்கு வளர்ச்சியுற்ற காலமாகும். இந்த வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியமைக்கு ஆறுமுகநாவலர் முக்கிய பங்களிப்புச் செய்தார். 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய நாயகன் ஆறுமுகநாவலர் என்றார் பேராசிரியர் கைலாசபதி. 19ஆம் நூற்றாண்டு உங்களுடையது (யாழ்ப்பாணத்திற்குரியது) என பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை கூறினார் என்று சொல்லப்படுகிறது. உரைநடை வளர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாகவிருந்தது கண்டன நூல்கள் ஆகும். இந்த முயற்சியில் தென்னிந்திய இந்துக்களும் யாழ்ப்பாண இந்துக்களும் சமய அடிப்படையில் ஒன்றாக இணைந்து கிறிஸ்தவ மதப்பிரசாரத்திற்கு எதிராக கண்டன நூல்களை எழுதினர். ஆரம்பத்தில் சைவசமயத்திற்கு கெதிரான குருட்டுவழி, தற்சமயக் காட்சி, திருமுர்த்தி இலட்சணம் என்னும் நூல்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வெளிவந்தன.

இந்த நூல்களுக்கு மறுப்பாக ஆறுமுகநாவலர் சைவதூஷண பரிகாரம் என்னும் நூலை எழுதி வெளியிட்டார். இந்த நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு சென்னைப் பட்டணம் வாணி நிகேதன் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதற்கு மறுப்பாக வட்டுக்கோட்டை செமினரியின் ஆசிரியராக இருந்த டானியல் கறோல் விஸ்வநாதம்பிள்ளை- சுப்பிரதீபம் என்ற நூலை எழுதினார். இது 1857ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டது. சென்னையில் வாழ்ந்த சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை சைவமகத்துவம், விவிலிய விரோதம் என்னும் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார்.

பத்திரிகைகளினால் ஏற்பட்ட ஊடாட்டம்

தமிழ் நாட்டில் 1831ஆம் ஆண்டு 'தமிழ்ப் பத்திரிகை' என்ற இதழ் ஆரம்பமாயிற்று. இது ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகையாக இருந்தது. இதுவே

தமிழில் முதன்முதலாக வெளிவந்த பத்திரிகையாகும். யாழ்ப்பாணத் திலே 1841ஆம் ஆண்டு உதயதாரகைப் பத்திரிகை வெளிவரத் தொடங்கியது. இது ஒரு வாராந்திர இதழ் ஆகும். யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் முதலாவது பதிவாளராக இருந்த J.H.அரியரத்தினம் அவர்கள் உதய தாரகையைப் பற்றி எழுதிய குறிப்பு மனம் கொள்ளத்தக்கது.

“உதயதாரகை 1841ல் தோன்றியது பெரும் அதிசயம் அது இன்று வரை நடைபெறுவது அதனைவிடப் பெரிய அதிசயம்”. இதிலே தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கட்டுரைகள் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இந்தப் பத்திரிகையின் ஆங்கில ஆசிரியராக ஹென்றி மாட்டினும் (Henry Martyn) தமிழ்ப் பகுதியின் ஆசிரியராக செத் பெய்சன் அவர்களும் (Seth Payson) இருந்தனர்.

ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தவ மதத் தொண்டர்களே பத்திரிகைகளை நடாத்தினார்கள் எனினும் பின்னர் இந்து சமயத்தவர்களும் பத்திரிகை களை நடாத்தலாயினர்.

சென்ற நூற்றாண்டில் உதயதாரகையில் தென்னிலங்கை செய்திகளை விடத் தென்னிந்திய செய்திகளே கூடுதலாக இடம்பெற்றதைக் காண முடிகிறது. 1850ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை, மானிப்பாய், வட்டுக்கோட்டை, நீர்கொழும்பு, கண்டி திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, முல்லைத்தீவு முதலிய இலங்கைப் பட்டணங்களிலும் திண்டுக்கல், மதுரை, நாகபட்டினம், சென்னை, தரங்கம்பாடி போன்ற இடங்களிலும் இப் பத்திரிகைக்கு முகவர்கள் இருந்ததாகப் பத்திரிகை குறித்துள்ளது.

யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரி ஸ்தாபகர் பீற்றர் பெர்சிவல் தமது மிஷனுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளினால் சென்னைக்குச் சென்று ராஜதானிக் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணியை ஏற்றுக்கொண்டார். தமிழ்ப் பத்திரிகைகளின் வரலாற்றில் ‘தினவர்த்தமானி’ முக்கியமானதாகக் காணப்படுகிறது. இதனை 1855ஆம் ஆண்டு பீற்றர் பெர்சிவல் ஆரம்பித்தார். இந்தப் பத்திரிகைக்கு சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை

அவர்கள் சில காலம் ஆசிரியராக இருந்தார். 'கிறிஸ்தவ கம்பன்' என்று அழைக்கப்படும் H.A.கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களும் இப் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார்.

இப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்த பீற்றர் பெர்சிவல், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து சென்னை சென்ற அறிஞர்கள் இந்தியாவில் காலூன்றுவதற்கு பெருமளவில் உதவி புரிந்தார் என்பது மறக்க முடியாத உண்மையாகும். 1864ஆம் ஆண்டு "தத்துவபோதினி" என்னும் பத்திரிகை பிரம்மசமாஜத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதுவே கிறிஸ்தவரல்லாதாரினால் முதன்முதலாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட பத்திரிகை. இதில் இந்து மத சமுதாய விடயங்கள் மட்டுமே எழுதப்பட்டன. பத்திரிகைகளின் வரலாறு பற்றி சிறந்த ஆய்வுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. திரு.ஆ.சிவநேசசெல்வன் இலங்கையிலே தோன்றிய தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் பற்றி முதுமாணிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுரையையும், யாழ்ப்பாணத்திலே தோன்றிய பத்திரிகைகள் பற்றி சி.பத்மராஜா தனது கலாநிதி பட்டத்திற்கான ஆய்வையும் செய்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருச்சபை இணைப்புகள்

தென்னிந்தியாவிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் பல்வேறு நிர்வாக முறையைக் கொண்ட திருச்சபைகள் வெவ்வேறு நாடுகளில் இருந்து வருகை தந்து பணியாற்றி வந்தன.

முதலில் ஒரே நிர்வாக முறையைச் சேர்ந்த திருச்சபைகள் ஒன்றிணைந்தன. அதாவது சபை ஆளுகை முறை (Congregational) மற்றும் மூப்பராளுகை முறை (Presbyterian) 1908 ஆம் ஆண்டில் தென்னிந்திய ஐக்கிய திருச்சபை என்ற ஒர் அமைப்பை ஏற்படுத்தின. இதனையே SIUC என்பர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த அமெரிக்கன் மிஷன் திருச்சபைகள் சபை ஆளுகை முறையினைக் கொண்டிருந்தபடியினால். யாழ்ப்பாணம் SIUC யுடன் இணைந்து கொண்டது.

1947ஆம் ஆண்டு SIUC, அங்கிலிக்கன் மெதடிஸ்த ஆகிய திருச்சபைகள் ஒன்றிணைந்து தென்னிந்திய திருச்சபை என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தின. இதனாலே SIUC இல் அங்கம் வகித்த

யாழ்ப்பாணமும் தென்னிந்திய திருச்சபையில் சேர்ந்து கொண்டது. யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் தென்னிந்தியக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இடையில் உருவான இந்த உறவு இன்று வரை நீடித்து வருகிறது.

தென்னிந்திய திருச்சபையின் பேராயர்களாக இதுவரை ஐந்து பேர் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டுள்ளனர். இவர்களில் பேராயர் அம்பலவாணரைத் தவிர மற்றைய நான்கு பேருக்கும் பேராயர் அபிஷேகம் சென்னை மாநகரில் உள்ள புனித ஜோர்ஜ் தேவாலயத்திலே தான் நடைபெற்றது. இந்த உறவினைப் பிரிப்பதற்கு அமெரிக்காவிலும் தென்னிலங்கையிலும் பல முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் இந்த உறவை மிகுந்த அவதானத்துடன் காப்பாற்றியுள்ளேன் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

தென்னிந்திய யாழ்ப்பாண ஊடாட்டம் 19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், கண்டன நூல்கள் வாயிலாகவும், திருச்சபை ஒருமைப்பாடுகள் மூலமாகவும், அகராதிப்பணி மற்றும் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகள் மூலமாகவும் நடைபெற்று வந்துள்ளன.

இப்படியான ஒரு விஷயத்தை நான் ஆராயும்படி என்னிடம் கூறியவர் பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி, துணைவேந்தர் வித்தியானந்தன் அவர்களை நினைவுகூரும் இவ்வேளை அவருடைய அபிமான மாணவனாகிய பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவர் என் மீது பரிவு கொண்டவராக விளங்கினார் இதற்குக் காரணம் நாம் இருவரும் பொதுக்கலைப் பட்டதாரிகள் (General degree) பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி தான் தமிழை சிறப்புக் கலைப் பாடமாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே என்று மனம் வருந்தினார், நானும் அப்படியே சிறப்புக் கலையைத் தேர்ந்து கொள்ளாமல் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்துள்ளேன்.

இன்று இந்த மகாணைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு எனக்கு சந்தர்ப்பம் அளித்த யாழ்ப்பாணக் கலைக் கழகத்தினருக்கும் குறிப்பாக தமிழ்த்துறைத்தலைவர், கலைப்பீடாதிபதி மற்றும் துணைவேந்தருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

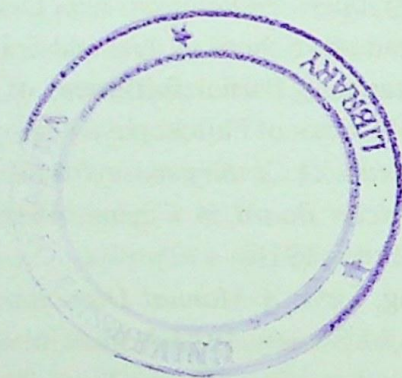
உசாத்துணை நூல்கள்

1. அமெரிக்கன் மிஷன் சபைநெறி., இலங்கை மதுரை சென்னைப் பட்டணம் என்னும் இடங்களில் வழங்கும் அமெரிக்கன் மிசியோன் சபைகளில் பிரமாணமும் உடன்படிக்கையும் ஒழுங்கும், அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சகம்: யாழ்ப்பாணம் 1840 டயசோசிசன் நூலகம், வட்டுக்கோட்டை.
2. ஆறுமுகநாவலர்,க., சைவதூஷண பரிகாரம், வித்தியானூபாவன அச்சகம், சென்னை மறுபதிப்பு 1956.
3. உதயதாரகை., The Morning Star (1841-1878) அமெரிக்க இலங்கை மிஷன்-தென்னிந்திய திருச்சபை பத்திரிகை.
4. குலேந்திரன் சபாபதி., கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு, கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம் சென்னை, 1967
5. சிவத்தம்பி.கா., ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப்புத்தகாலயம் சென்னை, 1976
6. சிவத்தம்பி.கா., தமிழ்க்கவிதையும் பாரம்பரியம் சிந்தனை தொகுதி 11. யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம் பங்குனி 1984.
7. முத்துக்குமார கவிராயர், ஞானக்கும்மி, யேசுமத பரிகாரம், சுன்னாகம் அம்பலவாணபிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பட்டது, 1926.
8. யாழ்ப்பாண சிறுபுத்தகசங்கம் (Jaffna Tract Society) குருட்டுவழி, மந்திரம் என்னும் திரிபுர்த்தி இலட்சணம் புத்தகங்களின் திரட்டு, அமெரிக்க மிஷன் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1852
9. வித்தியானந்தன். சு., அமெரிக்கன் மிஷனும் தமிழர் கல்வியும் உடுவில் மகளிர் கல்லூரி(1941-1969).
10. விபுலானந்தபிள்ளை D.C.V, சுப்பிரதீபம், ரிப்ளி அன் ஸ்ற்றோங் அச்சகம், 1857 (Ripley and Strong)
11. வேலுப்பிள்ளை.சி.டி., அமெரிக்கன் இலங்கை அச்சகம், தெல்லிப்பழை, 1922.
12. வேங்கடசாமி, மயிலை. சீனி., பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம், (1800-1900), அழகப்பா புத்தக நிலையம், தெப்பங்குளம், திருச்சி, 1962.

English Books

1. Chelliah ,J.V.,A Century of English Education: The Story of Batticotta Seminary and Jaffna College ,American Ceylon Mission Press,1922(Jaffna College Library)
2. Dorothy, Jelous Scudder, A Thousand Years in Thy Sight Story of Scudders in India,(Xeroxed, Diocesan Library, Vaddukkodai).
3. Goonatilake,H.A.I., 'Samuel Newell - Herald of American Mission of Ceylon 1813-1814', *The Journal of Historical and Social Studies, New Series, Vo.vl, No.1 Land 2.*
4. Harrison, Minnie Hastings *Uduvil 1824-1924: Being the History of one of the Oldest Girls Schools in Asia*, American Ceylon Mission Press, 1925.
5. Martyn,John H., Notes of Jaffna, Chronological Historical Biographical etc..., with an Appendix, American Ceylon Mission Press,1923.
6. Piyaratna,C.H., *American Education in Ceylon 1816-1895: AN Assessment of its impact*, A dissertation submitted in partiafulfilment of the requirements of the Degree of Philosophy of the University of Michigan,1968
7. Rajapakse,R., *Christian Missions: Theosophy and Trade-A History of American Relations with Ceylon 1815-1915*, Presented to the Graduate School of Arts and Sciences of the University of Pennsylvania in Partial fulfilment of the requirements for the Degree of Doctor of Philosophy,1973.
8. Root, Helen I., *A Century in Ceylon: Brief History of the Works of the American Board in Ceylon, 1816-1916*, American Ceylon Mission Press, 1916.
9. Spaulding, Levi, *A Manual Dictionary of the Tamil Language*, Jaffna Book Society, 1842(Jaffna University Library)
10. Spaulding, Levi, *English and Tamil Dictionary*, American Ceylon Mission Press, 1852.

11. Tennent, Sir James Emerson, *Christianity in Ceylon*, John Murray, London(Peradeniya University Library)
12. Winslow, Miron, *A Comprehensive Tamil and English Dictionary of High and Low Tamil*, American Mission Press, Madras, 1962.
13. Winslow, Miron, *A Member of Mrs. Harriet Wads Worth Winslow: Combining A Sketch of the Ceylon Mission*, Leavitt Lord and Co. New York. 1835.
14. Winslow, Miron, *English and Tamil Dictionary*, Third Edition, Higginbotham and Co., Madras, 1888.
15. *Missionary Herald 1823-1933*. Journal Published in Boston USA by United Church Board of Commissioners for foreign Missions.
16. *The Triennial Report of the American Mission Seminary 1827-1845*.
17. *Report of the deputation to the India Mission made to the American Board of Commissioners of foreign Missions at the Special Meeting held in ALBANY New York 1856*.

P-14182

பேராயர். கலாநிதி. எஸ். ஜெபநேசன் ஆம் ஆண்டு சாவகச்சேரியில் பிறந்தார். பள்ளிப்படிப்பை டிஹி கல்லூரியிலும் வட்டுக்கோட்டையாழும்பாணக் கல்லூரியிலும் பெற்றார். ஆம் ஆண்டு பேராதனைக்குச் சென்றார். 1962 ஆம் ஆண்டு பெருங்கலைப் பட்டதாரியாக வெளியேறிகண்டி புனித அந்தோணியார் கல்லூரியில் தமது ஆசிரியப் பணியை ஆரம்பித்தார். 1969 ஆம் ஆண்டு யாழும்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்து 1986 ஆம் ஆண்டு பெருங்கலையியல் துணையதிபராகவும் 1988 ஆம் ஆண்டு அதன் அதிபராகவும் 1993 ஆம் ஆண்டு தென் ஆசிரிய திருச்சுவைய் பேராயராகவும் நியமிக்கப்பட்டார்.

யாழும்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் வட்டுக்கோட்டை செமினரி பற்றிய ஆய்வறிவை மேற்கொண்டு 1987 ஆம் ஆண்டு கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றார்.

பேராயர் ஜெபநேசன் பதின்னான்கு நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவற்றில் ஐந்து ஆங்கிலத்திலும் ஒன்பது தமிழிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. சில தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலத்திலும் சில ஆங்கில நூல்களைத் தமிழிலும் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

யாழும்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய பேராயர் ஜெபநேசன் பதினாறு வருடங்கள் அதன் பேரவை உறுப்பினராகப் பணியாற்றியுள்ளார். தற்பொழுது தமிழ், மொழிபெயர்ப்பு, கிறிஸ்தவ நாகரிகம் என்னும் துறைகளில் பகுதிநேர விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிகின்றார். வேலூர் மருத்துவக்கல்லூரி , பாங்களுர் இறையியற் கல்லூரி, மதுரை இறையியற் கல்லூரி, செரம்பூர் கல்லூரி என்பவற்றின் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினராகப் பேராயர் பணியாற்றியுள்ளார்.

2010 ஆம் ஆண்டு இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் இவருக்கு சாகித்திய ரத்னா என்ற பட்டத்தை வழங்கியது. 2003 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க பிறின்ஸ்டன் இறையியல் கல்லூரி இவரை ஒரு வருடகாலம் வருகைதரு புலமையாளராக (visiting scholar) இருக்கும் படி அழைத்தது.

சென்னை பாரதி சங்கம் பாரதிதொடர்பான இவரது புலமையைக் கௌரவித்து 2012 ஆம் ஆண்டு பாரதி விருதை இவருக்கு வழங்கியது. பேராயர் ஜெபநேசன் சில வருடங்கள் ஆரிய திராவிட பாஷாவிருத்திச்சங்கத்தின் தலைவராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். தற்பொழுது தந்தை செல்வா அறங்காவல் குழுவினரின் தலைவராகப் பணிபுரிகின்றார்.